

РЕШЕНИЕ

№ 446

гр. Перник, 19.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: МАРИЕТА СТ. ДИНЕВА-
ПАЛАЗОВА

при участието на секретаря Даниела Бл. Иванова
като разгледа докладваното от МАРИЕТА СТ. ДИНЕВА-ПАЛАЗОВА
Гражданско дело № 20211720102344 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от “МУЛТИПЪЛ ПЛЮС” ЕООД срещу “КОЦЕ” ООД, с която по реда на чл. 422 ГПК са предявени обективно кумулативно съединени положителни установителни искове за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 101,02 лева, представляваща неплатена главница за доставена електрическа енергия за периодите месец ноември и първи декември 2017 г. по договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги от 30.01.2017 г., сумата от 30,31 лева, представляваща договорна неустойка в размер на законната лихва за забава за периода 14.02.2017 г. до 27.01.2021 г. - датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 27.01.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед № 260203/28.01.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 310/2021 г. по описа на Пернишкия районен съд.

Ищецът твърди, че въз основа на постановление за възлагане № 260000/06.01.2021 г., постановено по т. д. № 3343/2017 г. по описа на СГС, VI-19 състав, е придобил вземанията на „Фючър Енерджи“ ООД (в несъстоятелност) срещу ответника, произтичащи от доставка на електрическа енергия. Поддържа, че на 30.01.2017 г. между „Фючър Енерджи“ ООД (в несъстоятелност) и ответника “КОЦЕ” ООД бил сключен Комбиниран договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги, по силата на който било уговорено, че продавачът продава на купувача активна нетна електрическа енергия на цена в размер на 85 лева на МВт/час и предоставя услугите "Отговорност за балансиране" и "Прогнозиране на потреблението", като изготвя прогнозни графици за доставка на електрическа енергия до обектите на ответника, а срещу това купувачът

дължи да заплаща уговорената по договора цена за доставените количества електрическа енергия. Сочи, че „Фючър Енерджи“ ООД (в несъстоятелност) е издавал фактура на клиента за стойността на доставената електрическа енергия за периода от първо число на месеца до последно число всеки месец. Навежда доводи, че за периодите месец ноември и първи декември 2017 г. продавачът бил доставил електрическа енергия, за което била дължима сумата от 101,02 лева. Посочва, че в договора е предвидено плащането за доставената на продавача електрическа енергия да се извършва в срок до 14-то число на месеца, следващ месеца на доставка. Излага съображения, че тъй като задължението не било платено в срок, на основание чл. 11, ал. 5 от договора ответникът бил изпаднал в забава, поради което дължал и сумата от 30,31 лева, представляваща договорна неустойка в размер на законната лихва за забава за периода 14.02.2017 г. (датата, следваща датата на падежа) до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Твърди, че в негова ползва е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, но ответникът бил подал възражение, поради което имал правен интерес от предявяване на исковете. Иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи претендираните суми. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът „КОЦЕ“ ООД, чрез пълномощника адв. Д.М., е депозирал писмен отговор, с който оспорва предявените искиви претенции по основание и размер. Твърди, че процесният договор е нищожен поради липсата на писмено приемане на общите условия, което според ответника представлява липса на съгласие. Намира за неясен механизмът на формиране на задължението, като твърди, че същото е било некоректно отчетено. Прави възражение за погасяване по давност на вземанията, като счита, че е приложима 3-годишната давност по чл. 111 ЗЗД. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа страна следното:

Представено е постановление за възлагане № 260000/06.01.2021 г., постановено по гр. д. № 3343/2013 г. по описа на СГС, ТК, VI-19-ти състав от което се установява, че на „МУЛТИПЪЛ ПЛЮС“ ЕООД са възложени имуществени права от масата на несъстоятелността на „Фючър Енерджи“ ООД (в несъстоятелност), а именно: вземания към клиенти за доставена на ел. енергия и допълнителни услуги, в общ размер на 1 635 182,24 лева, съгласно опис, изготвен от синдика. Отбелязано е, че постановлението е влязло в сила на 29.01.2021 г.

Приети като писмено доказателство са части от пазарна оценка на вземания на „Фючър Енерджи“ ООД (в несъстоятелност), произтичащи от фактури за доставена ел. енергия и допълнителни услуги на клиенти – страница 12, 48 и 84.

От договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги № FE 9001611/30.01.2017 г., сключен от една страна между „КОЦЕ“ ООД, в качеството на клиент и „Фючър Енерджи“ ООД (в несъстоятелност) от друга страна в качеството на търговец се установява, че търговецът се задължава да бъде координатор на балансираща група и да достави, а клиентът да закупи и получи активна нетна електрическа енергия, измервана в точките за измерване, в срока и при условията, уговорени в договора. В договора не е посочен обекта на доставка на ел. енергия.

Договорът е частен диспозитивен документ, който е подписан от страните, като при липсата на доказателства за неговата неавтентичност, последният обвързва страните от обективирания в договора изявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

В писмо вх. № 8359/13.10.2021 г. от "Електроразпределение Север" АД, във връзка с уважено доказателствено искане по чл. 192 ГПК е посочено, че няма данни "КОЦЕ" ООД да е било клиент за обект, присъединен към електрическата мрежа на дружеството.

В писмо вх. № 8359/13.10.2021 г. от "Електроразпределение Юг" АД, във връзка с уважено доказателствено искане по чл. 192 ГПК е посочено, че след извършена проверка в клиентската база данни на "Електроразпределение Юг" АД не са открити обекти на "КОЦЕ" ООД на лицензионната територия на дружеството.

С писмо вх. № 68895/13.10.2021 г. от "ЧЕЗ разпределение България" АД, във връзка с уважено доказателствено искане по чл. 192 ГПК са представени в табличен вид данни за точките на доставка на електрическа енергия за обекти на "КОЦЕ" ООД за периода месец ноември 2017 г. и първи декември 2017 г. при доставчик на електрическа енергия „Фючър Енерджи“ ООД. Видно от приложената към писмото таблица, за "КОЦЕ" ООД е регистриран обект 32Z103001111648B, при доставчик „Фючър Енерджи“ ООД за периода 01.11.2017 г. до 01.12.2017 г., като консумацията за отчетен период от 05.10.2017 г. до 03.11.2017 г. е в размер на 527 kWh, а за отчетен период от 04.11.2017 г. до 01.12.2017 г. е в размер на 449 kWh.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Районен съд-Перник е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни искове, предявени по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, с правна квалификация чл. 717з ТЗ, във вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 318, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Приложено е ч.гр.д. № 310/2021 г. по описа на ПРС, от което се установява, че по заявление на "МУЛТИПЪЛ ПЛЮС" ЕООД с вх. № 261946/27.01.2021 г., е издадена заповед № 260203/28.01.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу длъжника "КОЦЕ" ООД за вземанията, предмет на предявените искове. В срока по чл. 414, ал. 1 ГПК срещу заповедта е подадено възражение и на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК на заявителя са дадени указания за възможността да предяви установителни искове за съществуване на вземанията.

Същите са предявени в срока по чл. 415 ГПК, за което са били представени доказателства пред заповедния съд, и са процесуално допустими.

Спорното материално право е обусловено от проявлението в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) ищецът да е придобил твърдените вземания на „Фючър Енерджи“ ООД (в несъстоятелност) срещу ответника по силата на влязло в сила постановление за възлагане; 2) наличието на валидно сключен договор за покупко-продажба на електрическа енергия между „Фючър Енерджи“ ООД (в несъстоятелност) и ответника; 3) „Фючър Енерджи“ ООД (в несъстоятелност) в качеството си на продавач да е доставило твърдените количества електрическа енергия за процесния период на твърдяната стойност.

Предвид представеното по делото постановление за възлагане в несъстоятелността следва да се има предвид, че съдът по несъстоятелността упражнява служебно контрол за законосъобразност на процедурата по осребряване от започването на публична продажба до нейното приключване. Съдът по несъстоятелността санкционира продажбата двукратно – веднъж в началото, като дава разрешение за нейното провеждане, и втори път чрез издаването на постановлението за възлагане. Правните последици възникват с издаването на постановлението за възлагане от съда, като същите се проявяват в зависимост от това дали съдът по несъстоятелността обяви продажбата за станала или не. След внасянето на цената от страна на купувача съдът по

несъстоятелността се произнася и съответно издава постановление за възлагане, като възлага вещта или правото на купувача – арг. чл. 717з ТЗ, респ. отказва да издаде такова постановление.

Ефектът на постановлението за възлагане е транслативен от датата на издаването му, като купувачът придобива всички права, които длъжникът е имал върху имуществото (в това число и вземането) съгласно чл. 717з, ал. 2 ТЗ. Оттук се налага изводът, че се касае за деривативно придобивно основание. Ето защо, според нормата на чл. 717л, ал. 2 ТЗ от тази дата рискът от погиване на имуществото преминава върху него, като придобитите от трети лица права не могат да се противопоставят на купувача, ако не могат да се противопоставят на длъжника по аргумент от чл. 717з, ал. 2, изр. 2 ТЗ. Условие за проявлението обаче на този ефект е, че придобитите от третите лица права да не може да се противопоставят на кредиторите на несъстоятелността – арг. чл. 711, ал. 1, т. 2 ТЗ и чл. 717л, ал. 4 ТЗ, които норми приравняват последиците на продажбата по главата 46 от ТЗ на тази по ГПК, както и влизането в сила на постановлението. В тази насока следва да се отбележи, че нормата на чл. 717к ТЗ не променя извода на съда, доколкото оригинарното придобиване касае единствено движими вещи, но не и вземания като вид притежателни субективни права.

С оглед гореизложеното предвид субсидиарното приложение на ГПК, че постановлението за възлагане на право на вземане има сходен ефект на този по чл. 510 ГПК – възлагането за вземането за събиране. Налице е форма на т. нар. "принудителна" цесия, поради което и ответникът може да черпи права срещу цесионера, каквито е имал срещу цедента – арг. чл. 99 ЗЗД.

В случая от доказателствата по делото действително е установено правоотношение между ответника и „Фючър Енерджи“ ООД по договор за покупко-продажба на ел. енергия, но в същия нито е посочен обектът, нито е ясно къде е доставяна, ако изобщо е доставяна ел. енергия. В тази връзка следва да се посочи, че възражението на ответника на нищожност на договора поради липса на представени по делото подписани общи условия е неоснователно. Самият договор е подписан от страните, а твърденият от ответника порок липса на съгласие е налице в случаите, когато съгласието е изтръгнато чрез насилие или изразеното от страната съгласие е без намерение за обвързване, тъй като е дадено на шега или като пример, но във всеки случай без съзнателно намерение на страната да се обвърже с договора, каквито обстоятелства нито се твърдят, нито се установяват по делото /в този смисъл- решение № 1171 от 16.01.2009 г. на ВКС по гр. д. № 5189/2007 г., II г. о., ГК/.

Съдът, като извърши съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателства, намира, че ищецът не е установил пълно и главно, че претендираните вземания действително са му били цедирани, респ. че се касае за едни и същи вземания, произтичащи от твърдения договор за покупко-продажба на ел. енергия. Настоящият съдебен състав намира, че представената пазарна оценка на вземания на „Фючър Енерджи“ ООД, противитичащи от фактури за доставена ел. енергия и допълнителни услуги на клиенти няма необходимата доказателствена стойност да установи идентичността на претендираните вземания, като в случая е приложимо и правилото на чл. 178, ал. 2, изр. 1 ГПК, че съдът оценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства по делото. В случая се касае за частен свидетелстващ документ, който се ползва с формална доказателствена сила. Формалната доказателствена сила както на официалните, така и на частните документи, се отнася до факта на писменото изявление и неговото авторство – чл. 180 ГПК (като в случая съдът отчита и факта, че представените отделни извадки са неподписани). За разлика от официалния свидетелстващ документ, частният

свидетелстващ документ няма материална доказателствена сила, освен ако съдържа неизгодни за издателя му факти, в който случай има силата на извънсъдебно признание. Това обаче не означава, че частният свидетелстващ документ няма никаква доказателствена стойност. Доказателствената стойност на частните свидетелстващи документи се преценява от съда по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото – така решение № 136 от 14.05.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6554/2014 г., IV г. о., ГК и решение № 88 от 23.04.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4766/2013 г., III г. о., ГК. Когато по делото не са сочени, респ. не са събрани други доказателствени средства и вземанията са оспорени, то това е достатъчно, за да направи съдът извод, че твърденият факт не се е осъществил пълно и главно в обективната действителност. Нещо повече, извадката от документ, на който страната основава вземането си, е допълнителна индигия за приложението на чл. 178, ал. 2 ГПК, което е индикация за съда за евентуално скриване на неизгодни за страната факти, доколкото същата предоставя на страна избирателно възможността писменото доказателствено средства да бъде преценено в цялост, включително и с оглед останалите събрани по делото доказателствени средства.

На следващо място трябва да се спомене и обстоятелството, че по делото не се доказва реалната доставка на претендираната електрическа енергия от „Фючър Енерджи“ ООД(в несъстоятелност). Писмо вх. № 68895/13.10.2021 г. от "ЧЕЗ разпределение България" АД няма доказателствена стойност да изясни, че действително е доставена електрическа енергия до обект на ответника. Още повече, че в писмото са описани доставени количества енергия за периоди, различни от процесния, а именно- че за отчетен период от 05.10.2017 г. до 03.11.2017 г. отчетената енергия е в размер на 527 kWh, а за отчетен период от 04.11.2017 г. до 01.12.2017 г. - в размер на 449 kWh. По делото липсват данни конкретно за периода 01.11.2017 г.- 01.12.2017 г. каква енергия е доставена до процесния обект.

В тази насока трябва да се спомене, че видът на вземанията се заявява при предявяването им по чл. 685, ал. 2 ТЗ и се съдържа в одобрения от съда списък на приетите вземания по чл. 692 ТЗ, който се одобрява от съда с окончателно определение. Нито синдикът при изготвяне на сметката за разпределение, нито съдът във фазата по одобряване на сметката за разпределение може да внасят промени в списъка на приети вземания. Одобреният от съда списък на приетите вземания също не формира сила на присъдено нещо по този въпрос – така напр. решение № 15 от 1.03.2010 г. на ВКС по т.д. № 535/2009 г., I т. о., ТК. Обстоятелството, че в търговските книги на дружеството в несъстоятелност фигурира едно вземане не означава, че в обективната действителност са се проявили материалните предпоставки, за да възникне действително същото.

С оглед гореизложеното и предвид неблагоприятните последици на доказателствената тежест (арг. чл. 154, ал. 1 ГПК), съдът намира, че предявеният иск за заплащане на главницата за ползвана електрическа енергия е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Основателността на претенцията за мораторна лихва е обусловена от изхода на спора по главния (обуславящият) иск. След като главният иск за главницата е неоснователен, то такъв се явява и акцесорният, поради което същият следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

С оглед изхода на делото и съобразно разпоредбата на чл. 78, ал.3 ГПК, ответникът има право да му се присъдят съдебните разноски за платено адвокатско

възнаграждение в размер на 300 лева за исковото и в размер на 150 лева за заповедното производство.

Мотивиран от гореизложеното, Пернишкият районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от “МУЛТИПЪЛ ПЛЮС” ЕООД, с ЕИК 206303789, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Антон Павлович Чехов“ № 45, партер, офис 4, срещу “КОЦЕ” ООД, с ЕИК 113577921, със седалище и адрес на управление гр. Перник, ул. „Петко Каравелов“, бл. 15, вх. А, ап. 7, по реда на чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правна квалификация чл. 717з ТЗ, във вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 318, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че “КОЦЕ” ООД дължи на “МУЛТИПЪЛ ПЛЮС” ЕООД по силата на постановление за възлагане № 260000/06.01.2021 г., постановено по гр. д. № 3343/2013 г. по описа на СГС, ТК, VI-19-ти състав, сумата от 101,02 /сто и един лева и две стотинки/лева, представляваща неплатена главница за доставена електрическа енергия за периодите месец ноември и първи декември 2017 г. по договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги от 30.01.2017 г., сключен между „Фючър Енерджи“ ООД(в несъстоятелност) и “КОЦЕ” ООД, сумата от 30,31 /тридесет лева и тридесет и една стотинки/ лева, представляваща договорна неустойка в размер на законната лихва за забава за периода 14.02.2017 г. до 27.01.2021 г. - датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 27.01.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед № 260203/28.01.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 310/2021 г. по описа на Пернишкия районен съд.

ОСЪЖДА “МУЛТИПЪЛ ПЛЮС” ЕООД, с ЕИК 206303789, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Антон Павлович Чехов“ № 45, партер, офис 4, **ДА ЗАПЛАТИ** на “КОЦЕ” ООД, с ЕИК 113577921, със седалище и адрес на управление гр. Перник, ул. „Петко Каравелов“, бл. 15, вх. А, ап. 7, сумата от 300 /триста/ лева - направени разноски в исковото производство, и сумата от 150 /сто и петдесет/ лева– разноски в заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Пернишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЛЕД влизане на решението в сила, изисканото ч.гр.д. №310/2021 г. по описа на Пернишкия районен съд да бъде върнато на съответния състав, като към него се приложи и препис от влязлото в сила решение по настоящото дело.

Съдия при Районен съд – Перник: _____